

Návrat do století páry

Na **Masarykovo nádraží** nepříjíždí žádné mezinárodní expresy ani dálkové spoje. Vystupují zde však tisíce lidí z okrajových částí města a středních Čech. Neznalé čeká šok. Nádraží se za desítky let nezměnilo.

Když člověk cestuje po Praze vlakem pravidelně, otupí. Nevidí, nebo možná ani nechce vidět špínu a ošklivost nádražních budov. Pokud ovšem vyrazí na některou z pražských stanic výjimečně, často jej udeří do očí, uší i nosu hrůzy takových míst o to silněji.

Nutno ovšem říci, že dráhy s kulturou odbavovacích hal za poslední léta opravdu pohnuly. Přispělo tomu i rozhodnutí pronajímat volné prostory a místnosti obchodníkům. Takže někde se rozsvítil neon lákající do trafiky, jinde zas rozložili stolečky kavárníci. Oni sami se snaží, aby místo před jejich provoznou nepůsobilo odporově.

Nejdůležitější pražské železniční uzly mají možná jednu výhodu oproti menším nádražím. Zpravidla byly postaveny na místě historických nádraží nové budovy. Na Smíchově se stavělo v padesátých letech, v Libni v sedmdesátých, v Holešovicích v osmdesátých. Haly jsou tak prostorné, a přestože design už nyní působí zastaralé a často nevkusně, existuje možnost je krůček po krůčku zlepšovat.

Potíž je se starými stanicemi, kde má cestující i v 21. století často pocit, že se vrátil do minulosti. Takové je i Masarykovo nádraží přímo v centru – po dejvické stanici druhé nejstarší v Praze. Prakticky si zachovalo svoji původní podobu

už z šedesátých let 19. století. Upřímně řečeno: tmavé a nepříjemné místo, kde člověk nechce trávit více času, než je nezbytné.

Šest laviček na celé nádraží, centrum příměstské dopravy

„Teď už je jaro, ale v zimě, když tu čekáte na vlak, tak pořádně promrznete. Chodím čekat do metra,“ postěžoval si Karel Stránský z Počernic, když v neděli stíhal spoj.

Hlavní hala, kde tráví cestující nejvíce času, je otevřené atrium s prosklenou střešou, jejíž konstrukce se bortí stářím. Podpírají ji tedy provizorní sloupy. Zde je také jediné místo, kde se může cestující čekající na vlak posadit. Právě zde

je rozestavěno šest laviček – jediných na celém nádraží, které denně odbaví tisíce lidí příjezdějících do Prahy od Roztok, Kolína nebo Kladna. Žádnou čekárnu na Masarykově nádraží nehledejte, v zimě tu tedy cestující v otevřené hale i chodbách obtěžuje chlad.

Mohou se před ním ukrýt třeba do bufetu nebo kavárny. Nyní se ze dveří bufetu šíří pach grilovaných kuřat, z protější strany vyzývá k návštěvě kasina neonový nápis. Tmavými chodbami a podivně propletenými průchody zní klapot podpatků lidí, kteří si troufli do strašidelných zákoutí. Obrázek se ale brzy změní. Ještě letos chtějí dráhy začít prostory opravovat. **Petr Švec**